

היא: „בעלי ה־5 השאיר אותי ואח בני הפצוץ ללא קורת גג וכסות לגופנו!“

הוא: „היא רוצה לעשוק אותי מוכסי כדי לתת הכל לבנה שמחוי־לנשואין!“

ואז הוא בא והראה פיסטינייר שהוא מכר את הדירה שלו לפאול זיסו מאילת. „אבל אני בטוחה שזה פקטיבי. זיסו הוא חבר שלנו שאכל אצלנו, וישן אצו לנו. אני מכירה אותו. אין לו כסף לקנות דירה בחצי מיליון לירות. ובכלל, לא זורר קים דייר מהבית. לא מוכרים בית כשיש אשה בבית. כעת אין לי שום בנדים, אין לי כלום. הכל נשאר בדירה. כעת אני לא גרה בשום מקום. אני והבן שלי, ששבר רגל בצבא, ישנים אצל כל מיני אנשים. אני לא עובדת. איך בן אדם יכול לעבוד כשאין לו בית?“

לו שלושה פועלים וקופאי. „אחרי שלוש שנים קנינו דירת־פנטהאון, בסוף רחוב דיונגוף. הדירה עלתה מאה אלף לירות. הוספנו חדר גדול על הגג, אליו חיברנו מדרגות שיצאו מתוך הסלון, שהיה שילוב של שני חדרים עם באר באמצע. את החדר שעל הגג בנינו בלי רישיון. „אחר־כך קנינו אדמה בחולון, ב־60 אלף לירות. פשוט־ניק לא רשם את הדירה על שמי. הוא לא רצה, ואני לא התר עקשתי. אבל את האדמה הוא קנה על שמי, בשביל לשלם פחות מס־הכנסה. „הכל היה בסדר, עד שבתחילת אוקטובר כר שתאום הוא התחיל לא להשאיר לי כסף. הייתי צריכה לשלם לעזרת, לשלם למכולת, לירקות, ולא היה לי כסף. כש־אמרתי לו, הוא צעק עלי. כמה שאני גותן, לא מספיק לך! מה תעשי אם לא אשאיר

„זאת התודה שאני מקבל?“

ה בעל שלמה פשוט־ניק, גבר חסון, עובד באיטליו שלו שבשוק הכרמל,

הקצב שלמה פשוט־ניק, גבר נאה הנראה צעיר מאש־תו, טוען: „היא לא אשה! כל מה שהיא רוצה זה לגזול את כספי!“

האשה ויקטוריה פשוט־ניק, טוענת: „הוא לא גבר! לא מסוגל להביא ילדים, ומשום־כך השאיר את בני ללא קורת־גג!“

הוא גנב לי פנטהאון!

לא היתה לה. היתה גרה בצריף שאני קניתי לה. היא לא אשה. היא אף פעם לא היתה בבית. יש לה הרבה חברות וחברים. אהבה לשבת בבתי־קפה ולעשות גובלנים. היא טוענת שאני לא יכול לעשות ילדים, אבל הרופאים יבואו לבית־המישפט ועידו מי לא יכול לעשות ילדים. יש לה ילד מלפני שמונה־עשרה שנה. אבל מאז הכל התיישן אצלה. אני הייתי משחק פעם בשבוע קלפים. בשבת, וזה מאד הפריע לה. היתה עושה לי סקנדאלים ומסלקת את החברים שלי. אחרי שהרביצה לי לסניחה, נתתי לה סטי־רה. אז היא הביאה את המיטרה. האבא של הילד שלה לא נתן לה גרושה. אני דאגתי לכל מחסורו, שילמתי לו מורים פרטיים, הכל. אף פעם לא התלוננתי. וזו התודה שמגיעה לי?

הוא מבטל. כמוכן, את דבריה של האשה. בקול עיניף הוא אומר כי נמאס לו, וכי אינו מעוניין לשוחח על אשתו. כשלוה שברחוב דיונגוף. שם אחרי בדיקה חשד־נית. נפתחת הדלת. על דלת הדירה, שבי קומת הגג, שלט חדש: „פאול ואתי זיסו.“

לך כסף? נמאס לי לשלם מעלית, עזרת ואת בתי־הקפה שלך! אמרתי לו: אם לא תשאיר לי כסף, אני אגש לעורר־דין.“

„אז הוא הרביץ לי מכות, ואני התלוננתי במיטרה. בפעם הראשונה בחיים שלי הלכתי למיטרה. מאתו יום, ישנתי ב־סלון. אני לא יודעת מה הרגיו אותי. אולי בגלל שהוא לא יכול להביא ילדים, וזה אוכל אותו. הוא עשה עשרות בדיקות זרע, והרפואה שלי אמרה לי: ויקי, ממים

צריך להזהיר את כל הנשים ב־ארץ. שאם הן יוצאות מהבית והן ידירה שלהן רשומה על שם הבעל, שיחן בחשבון את האפשרות שלא יהיה להן לאן לחזור!“

כך מזהירה ויקטוריה פשוט־ניק, אשה בת 45 הנראית מבוגרת מכפי גילה והי טוענת כי בעלה שלמה פשוט־ניק, הותיר אותה ואת בנה שמחוי־למיסגרת הנישור־אין, התחיל משה. ללא קורת־גג וללא כסות לגופם.

דירת המריבה

שבסוף רחוב דיונגוף בתל־אביב, היא פנטהאון בן חמישה חדרים המשתרע על שתי קומות. לדיברי האשה, היא נתנה לבעלה עשרים וחמישה אלף לירות כדי לזמן את רכישת הדירה. שנתה לפני שלוש שנים מאה־וחמישים אלף לירות, וערכה כיום עולה על חצי־מיליון.

גובלין. הצעיר מספר כי שמו אלי אלימלך, וכי הוא גיסו של בעל־הבית החדש. הוא נמצא כעת מיספר ימים בתל־אביב, ומשום כך מתגורר בדירה, שבעליה החדשים עדיין לא עברו אליה. על השולחן, חפצי־סרקלפים ובקבוקי־חסיסקי.

פשוט־ניק הקצב טוען, כי אשתו רימתה אותו לכל אורך הדרך. הוא מספר: „לא ידעתי שהיא חיתה נשואה. לא יכולתי לראות שיש לה חיים. רק ידעתי ש־היתה נשואה לאחד סגל מפתח־תיקוה. ושי הילד שלו, כשהכרתי אותה, אסילו שימלח

לא נכנסים להריון. אמרתי לו שלא איכפת לי, כי יש לנו את משה בבית וזה לא האסון הכי גדול שאין ילדים, אבל זה הרגיו אותו עוד יותר. „מאותו יום ואילך החיים שלנו נהרסו. הוא היה בא עם חברים הביתה, משחק קלפים ורב איתי לפני החברים שלו. הוא הגיש בקשה לגט. „ביום שבו התקיים הדיון בבית־הדין חרבני, חזרתי הביתה וראיתי טנדר ואני־שם, מורידים מהדירה דברים. נדחמתי, לא ידעתי משום דבר. קראתי למיטרה

ויקטוריה פשוט־ניק, המכונה ויקי, אינה אשה רגילה. היא היתה נשואה כבר חמש פעמים, זאת מלבד פרשות־יחסים ממושכות שקיימה עם גברים שלא במיסגרת הנישואין. מאחת הפרשות הללו נולד לה בנה, משה.

ויקי עצמה אינה זוכרת את שמו הפרטי של בעלה הראשון, וזוכרת רק כי שם מש־פחתו היה סגל, ואף אינה זוכרת במה עסק. בעלה השני היה, לדבריה, רויאל מייול, שהוא יבואן. כשנישאה בשלישית, היה בנה בן שלוש, ואביו החדש היה שטרן שניידר מנהל סופרמרקט.

מספרת ויקי: „הילד היה איתי כל הזמן, בכל הנישואים שלי. אני עבדת תמיד כמניקוריסטית, לא עזבתי את הילד שלי אפילו ליום אחד. הבית שלי זה הבית שלו, והבעל שלי זה האבא שלו. כמעט תמיד התגרשו ממני בגלל הילד, אבל אני את הילד שלי לא אזורק אפילו אם אתחתן ואתגרש חמישים פעם.“

„איך אפשר לחיות כשאינו בית?“

את בעלה הרביעי הכירה בצרפת, שם חיתה תקופה קצרה. כתום שנה התגרשה ממנו ושבה ארצה. ואז הכירה את הקצב שלמה פשוט־ניק, חיה איתו משך שלוש שנים, שבמהלכן עזב אותה, ונשא לאשה צעירה בשם נורית.

מייד אחרי גירושו שב אל ויקי, אך היא העמידה לו אולטימטום: „או תתונה, או שתלך הביתה.“ הוא בחר בנישואין, למרות שהיה צעיר ממנה במשך שנים, והי שניים התגוררו בדירה שאתה רכש פשוט־ניק, ברחוב ארלוזורוב בתל־אביב. מסי פרת ויקי: „כשאני הכרתי אותו, לא היה לו כלום. מכרתי את הדירה שלי, שהיתה לי בדמי־מפתח, ונתתי לו עשרים־וחמישה אלף לירות. גרנו שלוש שנים בארלוזורוב. הוא עבד באיטליו. כשותף עם אחיו חזיו

לה. אני לא רוצה ללכת. אם אני אלכלך אותה, אני מלכלך גם את עצמי. גמרתי איתה אצל עורר־דין טוביה גולדברג שהיא מחזירה לי את המיגרש, ואני נותן לה 68 אלף לירות. התשלומי את זהבתי. „היא יצאה מהבית, נסעה לאמא שלה והיתה שם שבועיים. באה בחזרה, תפסה אותי ברגע לא־טוב, התחננה, בכתה, הבר טיחה שחתי טובה. שיכנעה אותי. החזרתי אותה הביתה, וזאת התודה שאני קבל? חיים כאלה כמו שהיו לה איתי, לא יהיו לה יותר. היא לא ידעה להעריך את זה. אילו העריכה, לא הייתי מחפש גירושין. היא רוצה את הפנטהאון של חבן שלה. שתבכה ממני היא לא תראה גרוש!“